

Astăzi

Un cizmar credincios povestește:

Eram ocupat în atelierul meu să înlocuiesc tălpi și tocuri, când a intrat un soldat chipeș. Dorea să-i fac ceva la cizmele sale. Puțin mai înainte, soția mea se așezase la armoniu ca să cânte o cântare. Era o cântare creștină despre lupta credinței. Fără a bănuî că în afară de mine mai avea și un ascultător străin, ea a cântat strofă după strofă.

Soldatul asculta liniștit cântatul. Când acesta a luat sfârșit, el a spus cu lacrimi în ochi:

„Această cântare n-am mai auzit-o de acum câțiva ani, când mi-am părăsit casa părintească. Numai de-aș semăna cu tatăl meu! El este un predicator al Evangheliei – iar eu sunt fiul său pierdut.” Evident că aici era activ Duhul lui Dumnezeu. În dorința cordială de a-l ajuta pe nefericitul om, i-am făcut propunerea să mă viziteze o oră după terminarea zilei de lucru, ca să putem să discutăm puțin împreună, în liniște. Voiam să-i termin pantofii până atunci. Era de acord cu propunerea mea. La timpul stabilit a venit din nou la mine, dar a explicat că în seara aceasta nu putea să rămână mai mult timp. Voia să îndeplinească vizita promisă la o ocazie ulterioară.

Deoarece am observat că aici era vorba despre ceva hotărâtor, prin faptul că vrăjmașul sufletelor se silea să-l împiedice pe acest om să ajungă în lumină, l-am rugat să-și țină totuși cuvântul dat.

„Eu mi-am făcut partea, cum vedeți”, am spus eu arătând spre pantofi, care stăteau acolo gata reparați. „Deoarece pentru astăzi s-a terminat programul de lucru, mă bucur pentru vizita dumneavoastră. Vă rog, intrați! La o gustare simplă de seară vom tăifăsuî împreună.”

Atunci, el a renunțat la împotrivirea sa și m-a urmat în camera de zi. În timp ce stăteam confortabil față în față, am început să-i vorbesc despre scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu, singurul prin care se pot obține: mântuire și salvare, fericire adevărată și pacea inimii. După masă am citit Faptele apostolilor 16, cunoscuta întâmplare a temnicerului din Filipi. Ea a făcut evident impresie profundă asupra vizitatorului meu. Am adăugat:

„Așa cum acel temnicer, zguduit de cutremur și de priveriștea ușilor închisorii, deschise așa de brusc, a primit *într-o clipă* mântuire și răscumpărare, așa poate să vă meargă și dumneavoastră, dacă faceți ca el și apucați fără ezitare mântuirea oferită în clipa aceasta. Cuvântul: «*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit*», care i-a slujit temnicerului spre mântuire, mai are și astăzi aceeași putere.”

Lacrimile îi curgeau pe obraji ca unui copil mic. Le-a șters și a spus cu o încercare de a zâmbi:

„Nici eu nu mă înțeleg. Am plecat din casa părintească, așa cum v-am spus. Am lăsat totul baltă, dar n-am plâns niciodată pentru aceasta. Chiar nu știu de unde au venit lacrimile așa, dintr-odată.”

„Dar eu o știu”, am răspuns eu. „Este Duhul Sfânt, care vi le dă, și sunt lacrimi de pocăință. Povestea temnicerului a trezit în dumneavoastră sentimente care seamănă cu cele ale acestui om. Nu este așa? Da. – Și acum vă rog: faceți ca acel om din Filipi. Permiteți-I *aici* și *în clipa aceasta* Domnului Isus să vă mântuiască. Numai El poate s-o facă. Și El vrea s-o și facă. «*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit*», îi spune apostolul temnicerului. Eu vă spun astăzi același lucru. El este *Mântuitorul*, El este *Salvatorul*. Mergeți la El! Acceptați jertfa Sa! Faceți-o astăzi!

Nu trebuie să așteptați până veți fi devenit un om mai bun. Aceasta n-a făcut-o nici acel temnicer, care precis era un om bădăran, poate chiar un om rău. A auzit. A crezut. A acționat.”

Vorbisem serios și insistent, prevenind dinainte obiecțiile pe care i le citeam pe față. El n-a spus niciun singur cuvânt de împotrivire. Calea era limpede înaintea sa și – a mers pe ea. El a urmat invitația fără șovăire. A auzit și a crezut. În clipa aceasta, pe când el o făcea, fața lui s-a transformat. Arăta vesel și fericit. Isus devenise Răscumpărătorul și Mântuitorul său.

Apoi l-am mai făcut atent că în Romani 10.9 este scris: «Dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit».

El a răspuns:

„Cred într-adevăr în Domnul Isus că El este *Mântuitorul meu personal* și prin aceasta Îl mărturisesc ca *Domn al meu*.”

„Atunci să ne rugăm împreună”, am spus eu. „Dacă un om ne face un cadou, atunci simțim nevoia să-i spunem un cuvânt cordial de mulțumire pentru cadou. Atunci să nu mulțumim din inimă cu atât mai mult Dumnezeului și Tatălui nostru pentru darul vieții veșnice?

Am îngenuncheat și a fost o bucurie să auzi cum tânărul creștin și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu printre lacrimi de mulțumire.

„Vreți să-mi faceți o plăcere”, m-a rugat el după ce ne așezaserăm.

„Și aceasta ar fi...?”

„Vă rog, scrieți-i bătrânului meu tată și povestiți-i că rugăciunile sale au fost ascultate și că fiul său pierdut s-a întors.”

„Ce misiune ar fi putut să-mi fie mai plăcută, decât să pot să transmit o asemenea veste? De îndată ce musafirul meu a fost plecat, m-am așezat și am scris. Era vineri seara. Bătrânul domn a primit scrisoarea mea pe când era pe cale să plece în satul din apropiere, ca să slujească din Cuvânt. Răspunsul său a fost:

„Tocmai eram în drum spre unul dintre satele dimprejur, când poștașul mi-a înmănat scrisoarea dumneavoastră așa de bogată în conținut. Preafericit, am citit-o imediat la începutul orei ascultătorilor adunați. Mulți plâneau împreună cu mine de bucurie pentru întoarcerea fiului meu pierdut. Dumnezeu fie laudat și slăvit! El încă este mereu un ascultător și un împlinitor al rugăciunii. Seara, când am vorbit într-o altă adunare, am citit și acolo scrisoarea dumneavoastră; și aici au fost toți profund impresionați de vestea că fiul meu, care fusese pierdut așa de mult timp, fusese, în sfârșit, găsit din nou. Iar în cer, îngerii lui Dumnezeu s-au bucurat, căci n-a spus Însuși Domnul nostru: «Astfel va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni dreți care n-au nevoie de pocăință» [Luca 15.7]? Acum, un tată bătrân poate, cu inima fericită, să-I spună Dumnezeului său: «Acum lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, în pace» [Luca 2.29], căci el m-a făcut să gust bogăția bunătății și a credincioșiei Sale.”

Până aici răspunsul bătrânului domn. Fiecare dintre cuvintele sale arăta cât de recunoscător era că Dumnezeu răspunsese îndurător la strigătul său. Da, „El împlinește dorința celor care se tem de El” (Psalmul 145.19). Să avem încredere în El!

Dar cititorului care încă nu este sigur de mântuirea sa vreau să-i arăt însemnătatea cuvântului „Astăzi”. Dacă acel soldat n-ar fi răspuns imediat la ciocănitul Mântuitorului care dorea să intre, cine știe dacă satan n-ar fi reușit să-l prindă în mreje și mai tare decât înainte? Este așa de

important să ascultăm astăzi de glasul lui Dumnezeu! Să amânăm este întotdeauna îngrijorător. «*Astăzi*, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile», spune Sfânta Scriptură.

Titlul original: „Heute”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 217-222.